

Garay András: SZAMÁRNYELV

Mondják, hogy a szamarak régen nem tudtak beszélni. Talán a szájpadról vagy az előre álló fogaik nem tették alkalmassá őket- kit tudja? A tehének múúztak a kakasok kukorékoltak, a lovak nyerítettek, a bárányok bégettek, kutyák ugattak, sőt még a varjak is károgtak. Ők csak nyöszörögni és hörögni tudtak, ami – valljuk be őszintén – nem egy kellemes hangzás. Így inkább csak hallgattak és szomorúan lóbálták bolyhos farkukat. Pedig csak úgy kapkodták néha a fejüket az istálló hangzavarban, de ők nem tudtak mondani semmit sem. El is terjedt róluk, hogy a „buta” szamár, „buta” szamarak. Még beszélni sem tudnak.

Az istállóban aznap este már minden elcsendesedett, mikor hirtelen a gazda megjelent egy lámpással, nyomában izgatott emberek nagy sietséggel. Egyikük a padlásról szórta le a szénát a jászol elé, mások vizet hoztak pokrócokat terítettek és próbáltak minél jobban világítani. Pillanatok alatt egész otthonossá vált a kicsi istálló. Sietve egy fiatalasszony kuporodott le a szalmaágyra és hamarosan felsírt egy kisgyerek. Kevés szó hallatszott, mindenki tette a dolgát. Az éjszaka amúgy csendes volt, de a csillagok ma este szokatlanul erős fényvel világítottak és mintha valami gyönyörű földönkívüli énekes és felcsendült volna.

A szamarak, lovak és tehének felriadtak a megkezdett szunyókálásból és érdeklődve nézték a sürgés-forgást, hallgatták az emberek beszédét, próbálták a maguk módján megérteni, mi is történik. A lovak kicsit nyerítettek, a tehének is fejüket forgatva múúztak egy nagyot, a bárányok bégettek. A kis szamárcsikó is szeretett volna valamit mondani, kifejezni a nagybecsülését vagy az álméltóságát, de nagyon szégyellte magát és nem szólalt meg, nehogy ijesztő hangjával megzavarja az elcsendesülő este békéjét.

De a különleges történet nem ért véget. Felpattant az ajtó és pásztorok jelentek meg. „Isten áldása ez, mert megszületett a Messiás – a csillag ide vezetett!” – mondták izgatottan. Majd újabb csoportok érkeztek, távolabbról, pásztorok egész nyájakkal érkezve néztek be az istálló ajtaján és fennhangon örvendeztek. „Áldott Istenünk”, megadtad ezt a napot, hogy láttuk a Messiás megszületését és rögtön ide seregettünk az ünneplésére. És tényleg, az istállót valami különleges fény ragyogta be, és a fagerendák között angyalok repkedtek énekelve, gyönyörű kórust alkotva „Istenünk legyen áldott” – hangzott az egész istálló, sőt kihallatszott a mezőre, fel a városba és egyre több embert vonzott ez a csodálatos ünneplés.

Pár nap múlva fényes kísérettel királyok és bölcsek érkeztek messze országokból. Belépve ajándékokat tettek a kisdéd lába elé és fennhangon mondták: „Istenünk, áldottak leszünk, mert eljöttél közénk.”

Persze minden csoda csak pár napig tart és lassan elmúlt az újdonság. A baba is szépen erősödött, és a fiatal család útra kelt. A szénát visszarakták a padlásra, a pokrócokat is bevitték a házba, újra felsepertek és visszaállt az megszokott évszázados rend a szegényes istállóban.

Az állatok is látszólag megnyugodtak. Békésen kérődztek az állásukban, el-elszunyókálva. Időnként a tehének múúztak, a kakasok kukorékoltak, a lovak nyerítettek, a bárányok bégettek, a kutyák ugattak, sőt még a varjak is károgtak. A kis szamárcsikót nagyon izgatták az események, szinte nem is tudott elaludni. Hogy is volt? Próbált visszagondolni, hogy is volt? Hirtelen fény lett, majd sürgés-forgás. Megszületett a baba. És jöttek számolatlanul a mezőkről a pásztorok és messzi földről a bölcsek, királyok, sőt még az angyalok is itt voltak.

Mit is mondtak? Próbálta visszaidézni az ezerszer hallott köszöntést. Isten, Istenünk és Áldás, áldott. Nagy izgalmába próbált ő is kimondani a szavakat, hiszen ő is köszönteni akart. Isten Áldása. Nem sikerült. Hogy is volt az? – jaj, milyen buta is vagyok! – és hozzádörzsölte a fejét az istálló falához. Nem tudta megformálni a szavakat. Próbálta azon éjszaka több százszor. Isten áldása, Ist... Áld... . Majd összeszedte minden bátorságát és kimondta: IÁ. IÁ, IÁ, IÁ....!

És másnap boldogan fogadta a gazdáját, a felkelő napot, a rétet, a kinti tájat. IÁ, IÁ. Már nem volt „buta” szamár többé, aki még beszélni sem tud. Tudott beszélni és egész nap be nem állt a szája.

És azóta tudnak a szamarak beszélni. Már nekik is lett nyelvük, úgy, mint a más állatoknak.

Persze az emberek csak legyintenek. Iá, iá – szamárnyelv. Sőt lehet, hogy lejön az az idő, mikor az emberek már azt sem tudják, hogy az Isten vagy az áldás mit is jelentenek, vagy csak valami régi ködbe vesző fogalomnak tartják, melynek már nincs helye a való életbe. Nem tudhatjuk.

De mi, akik még tudjuk ezt a történetet, valljuk be, minden kimondott IÁ mögött egy különös világ és üzenet van. „Isten áldása”. „Isten áldása”. I.Á. I.Á....

„Elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és kinyilvánítottad a kicsinyeknek.” (Lk 10,21)

Legközelebb, ha egy csacsival, szamárral találkoztok jusson ez az üzenet az eszetekbe, hogy a szamarak mindig elveszíthetetlenül őrzik ennek a 2000 éves betlehemi éjszakának az üzenetét.

2020 Karácsonya

